

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. B.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, čj. KUJI 36208/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2017, čj. 54 A 7/2017-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 9. 1. 2017, čj. OVV/364/2016 D-243/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že „*dne 24. 1. 2016 v 14:56:39 hod. řídil na pozemní komunikaci I. třídy, č. 34 v obci Kamenice nad Lipou, místní část Pravíkov, osobní automobil tovární značky Ford Mondeo B5Y, registrační značky X, ve směru jízdy od Kamenice nad Lipou na Božejov, přičemž mu byla v úseku autobusové zastávky, souřadnice postavení měřícího zařízení GPS Y 705325.00, X 1132653.00, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 65*

km/hod., kdy po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/hod., tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. a tímto jednáním porušil ust. § 18, odst. 4, zákona o silničním provozu“ Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí v záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl.

[3] Opakovat důvody, pro něž krajský soud shledal žalobní argumentaci za lichou, netřeba, neboť odůvodnění naříkaného rozsudku je Nejvyššímu správnímu soudu a nepochybně i stěžovateli známo; postačí proto na stěžovaný rozsudek odkázat.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Ani opakování kasačních námitek není nezbytné. Nejvyšší správní soud nepovažuje za přínosné znovu opakovat, co sám stěžovatel ku své obraně použil; jím uplatněné kasační námitky vypořádává v další části tohoto rozsudku. Nyní dostačuje stručně připomenout klíčové stěžovatelem uplatněné výhrady.

[5] Argumentace stěžovatele nejprve opakovala jím již dříve vyjádřený názor, podle něhož, z důvodů jím podrobně vyložených, pro věc relevantní ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb. nabylo účinnosti až 1. 10. 2016, takže k přerušení běhu prekluzivní lhůty v jeho případě nedošlo; přestupek spáchal 24. 1. 2016 a on proto „*s ohledem na jasné znění čl. II odst. 3 zák. č. 204/2015 Sb. vycházel z toho, že k preklusi údajného přestupku dojde rok od spáchání údajného přestupku*“. Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost i nesprávnost opačných úvah krajského soudu.

[6] Stěžovatel dále zopakoval (s odkazy i na jím připomenutou judikaturu) své námitky vůči způsobu měření rychlosti jím řízeného vozidla a vůči způsobu, jímž bylo již ve správním a následně i v soudním řízení naloženo s jeho důkaznímí návrhy.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Žádnou z vad zakládající nepřezkoumatelnost ve smyslu judikaturou Nejvyššího správního soudu vytýčených požadavků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74) naříkaný rozsudek netrpí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč nesouhlasil se názorem stěžovatele, podle něhož nebylo citované znění zákona o přestupcích v době spáchání přestupku účinné. Při hodnocení stěžovatelovy námitky vycházel krajský soud ze zákona č. 204/2015 Sb. (nesprávně uvedeno č. 205/2015 Sb.); poukázal přitom na Čl. I bod 6. tohoto zákona (krajským soudem nesprávně uvedeno čl. II). Dle Čl. XXVI je přitom podle něj zřejmé, že účinnost citovaného článku I nastává dnem 1. 10. 2015. Dle krajského soudu úvahy stěžovatele odporovaly úmyslu zákonodárce. Nejvyšší správní soud může sice souhlasit s tím, že krajský soud své úvahy nerozvedl příliš podrobně, avšak stručnost odůvodnění nečinila argumentaci krajského soudu nesrozumitelnou či jinak nepřezkoumatelnou.

[10] V posouzení samotné otázky účinnosti jednotlivých článků souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem. Touto problematikou se ostatně zabýval také v nedávném rozsudku ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 86/2018-38. Zde judikoval, že není pochyb o tom, že „*samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení*“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že [*n*]*ezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace »ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona« v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou »celkovou« účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat »ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona« vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanční lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná*. Sedmý senát zdejšího soudu pak uzavřel, že „[*v*]*ýše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc*

aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“ Námitku uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku proto Nejvyšší správní soud ani v nyní projednávané věci důvodnou neshledal.

[11] V nynější věci Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani s další námitkou stěžovatele, podle níž měl být proveden návod k obsluze jako důkaz a podle níž nepostačil pouhý výslech svědka (policisty) k prokázání správného postupu měření.

[12] Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 15 km/h (resp. 12 km/h) bylo stěžovateli prokázáno automatickým záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení dopravní policisté. Na snímku z rychloměru je zaznamenáno vozidlo včetně jeho registrační značky, která je čitelná. Z úředního záznamu policistů ze dne 27. 1. 2016 založeném ve správním spise vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se stěžovatelem jakožto řidičem vozidla. Ten v daný okamžik nevznesl žádnou pochybnost o umístění měřícího zařízení a záznam odmítl podepsat.

[13] Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, čj. 1 As 300/2015-35, „[p]*rokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti*.“

[14] Jestliže sám stěžovatel namítal, že bylo na místě provést důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení a zjišťovat, jak bylo měřící zařízení ustaveno a zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze, měl tuto pochybnost vznést již na místě spáchání přestupku. Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, a je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž současně při jeho zachycení snímku na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření - a to ani tehdy, pokud nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřícího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50). Z listin nacházejících se ve spise, z úředních záznamů Policie České republiky a z výslechu policistů jako svědků plyne, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, tedy i stav vozidla odpovídal požadavkům, jež jsou na něj kladeny (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, čj. 10 As 121/2015-40). Ačkoliv je nutné přesné zjištění naměřené rychlosti z důvodu právní kvalifikace, na případné limity rychloměru či drobné změny měřícího vozidla dopadá odchylka, která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh řízení. Nejvyšší správní soud pro uvedené souhlasí s krajským soudem v tom, že provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru nebylo v dané věci třeba a žalovaný resp. před ním již správní orgán prvního stupně proto nepochybily, pokud jej jako důkaz neprovedly. Žalovaný postupoval správně, neboť žalobou napadené rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil; konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval

v souladu s § 3 s. ř. a zjistil v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí se zákonnými požadavky; spáchání přestupku stěžovatelem bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Přiléhavá v této věci není ani stěžovatelem citovaná judikatura, neboť jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou vytrženy z kontextu a na danou věc se pro již výše uvedené neuplatní.

[15] Nedůvodná je také námitka stěžovatele, podle níž žalovaný nijak nerozhodl o jeho důkazních návrzích. Nejvyšší správní soud i zde souhlasí s krajským soudem; žalovaný se sice explicitně nevyjádřil k samotnému provedení důkazu ohledáním rychloměru, avšak srozumitelně a přezkoumatelně uvedl, proč považoval argumentaci stěžovatele za nevěrohodnou a proč by provedení takového důkazu bylo ve věci nadbytečné. Napadené rozhodnutí žalovaného tak dostálo zákonným požadavkům. Stěžovatelovu argumentaci pro uvedené nelze přijmout.

[16] Nejvyšší správní soud pak nesouhlasí ani s poslední námitkou stěžovatele, podle které měl žalovaný povinnost vyhovět žádosti žalobce dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Podle citovaného ustanovení je uživatel stanoveného měřidla povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla. Dle důvodové zprávy bylo citované ustanovení vloženo do zákona jako reakce na požadavky praxe a přijatá změna znamená, že namísto dosavadního ověření, zda žádost dotčené osoby podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 31. 3. 2015 bude napříště prováděno pouze přezkoušení dle pravidel přijatých Českým metrologickým institutem v opatření obecné povahy.

[17] Pro posouzení nyní projednávané věci je též důležité, že přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii navrhl stěžovatel až v rámci odvolacího správního řízení. Nejvyšší správní soud k této otázce již judikoval (srov. rozsudek ze dne 8. 11. 2018, čj. 9 As 242/2017-50) tak, že „[z] *textu § 11a zákona o metrologii je zřejmé, kdo má koho o přezkoušení žádat*“. Podobně jako v tehdy projednávané věci připomíná Nejvyšší správní soud, že takovou žádost mohl uplatnit pouze stěžovatel, a to pouze vůči Policii České republiky. Již proto nelze spatřovat žádné pochybení v tom, že žalovaný podle citovaného ustanovení zákona o metrologii nepostupoval. Shodně jako v citovaném rozsudku 9 As 242/2017, konstatuje Nejvyšší správní soud, že je nadbytečné zabývat se tím, zda pro přezkoušení podle ustanovení § 11a zákona o metrologii byly nebo nebyly splněny předpoklady, neboť stěžovatel o přezkoušení k tomu povinný subjekt vůbec nepožádal.

IV.
Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl proto k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu

nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. prosince 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu